Zentles
Omega
ANNA JAKOBSSON LUND

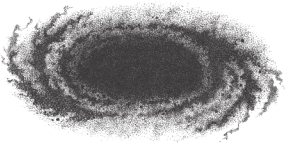

Czentes Omega

© Anna Jakobsson Lund 2018
Utgiven av Annorlunda förlag 2018
www.annorlundaforlag.se

Omslagsillustration: Andreas Raninger
Illustration i inlaga: Sophia Fredriksson / Custom by Sophy
Sättning: Katharina Vittenlind / Vittenlind bokverkstad
Tryck: Bulls Graphics, Falun 2018
ISBN: 978-91-982317-9-3

Annorlunda förlag ger ut böcker som utmanar vår bild av verkligheten – som den är, har varit eller skulle kunna bli.
Följ oss gärna på Instagram @annorlundaforlag

Czentes Omega

Anna Jakobsson Lund

Alysia

MÅNEN HÄNGDE KLAR och svullen vid horisonten när Alysia landade glidaren på slätten, alldeles i kanten av flygfältet. Natten hon föddes hade det varit precis en sådan måne, skimrande i blekt rosa, med mörkare gasringar. Mamma brukade berätta om den.

”Pärlemormånen är ett dåligt omen”, mumlade Alysia och låste upp spärren som höll fast rullstolen i cockpit.

”Sa du något?”

Pi hade tagit på sig hjälmen. Bakom visiret syntes hans buktande ögon, som täckte övre halvan av ansiktet. De blänkte som oljespill och Alysia kunde inte låta bli att le åt det.

Arjanerna visade sina känslor genom färgskiftningar i ögonen. Det var bara när Pi var riktigt lycklig som de skimrade så där.

Hela sommaren hade de förberett sig. Timme efter timme i verkstan och labbet, med nackarna böjda över uträkningar som måste kontrolleras om och om igen. I kväll skulle de göra något som ingen gjort förut.

Men det var ingen bra måne.

Alysia styrde rullstolen till hissen som fällts ut på sidan av glidaren. Medan hon sänktes ner den dryga metern till marken gick hon igenom checklistan i huvudet. De var förberedda. Att skylla på månen var vansinne.

Om mamma inte litat så mycket på omen utan försökt förändra sin egen situation hade hon klarat sig bättre. Det var länge sedan Alysia lovat sig själv att inte göra samma misstag.

Det slamrade när Pi grep tag i glidardörren med det nedre handparet och klängde sig ut. Han landade med en svag duns och Alysia körde runt för att möta honom. I gräset bredvid landningsbanan hade daggen redan lagt sig. Luften var kylig och rå.

”Det blir kallare”, sa hon. ”Tror du bränslet påverkas av det?”

”Det är inte temperaturkänsligt.”

”Vi borde kanske göra några tester i alla fall.”

Pi la den övre vänsterhanden på hennes axel. Den hade tumme och två breda, smidiga fingrar, kändes stadig.

”Allt är testat”, sa han. ”Nu måste vi göra det här.”

Alysia fäste håret i en låg hästsvans. Några svarta lockar ramlade fram i ansiktet och hon lutade huvudet bakåt när hon tog på sig hjälmen, för att inte få dem i ögonen.

Slätten bredde ut sig framför henne, gräset högt och gyllene i solnedgången. Om hon vred sig bakåt skulle hon kunna få en glimt av husen nere i dalen. Universitetet med buktande glasväggar som reflekterade ljuset. På andra sidan floden en stenbyggnad med två flyglar, där hon bott i nästan fem år. Intergalaktiska akademin för elever med särskild problematik.

Men i kväll ville hon inte se bakåt. I kväll handlade allt om

den höga himlen ovanför dem. Och flygplanet som kastade en lång skugga över startbanans grå beläggning.

Uppifrån liknande planet en av de triangelformade flugorna som surrade omkring i dalen hela sommaren. Skrovet var smalt, det hade knappt plats för de två sittbrunnarna. Tunna vingar sträckte sig från nosen och snett bakåt. Karossen skiftade färg som ett lapptäcke i smutsiga nyanser av grönt, grått och rosa. De hade gjutit den i återvunnet kompositmaterial, tagit skåpluckor från ett klassrum som skulle renoveras, delar av ett gammalt kylskåp. Staketstolpar från en gård som låg en bit från akademin.

Motorn måste vara den billigaste som byggts på planeten sedan före gränsdragningskriget. De hade lånat, bytt till sig och prutat ner priset på varenda del.

Det var ett ordinärt hemmabygge, som de fått ihop på sex veckor. Inget glamoröst eller nyskapande. Men bränslet de fyllt planet med var något annat. Något helt nytt.

Bakteriell tillverkning var en standardprocess i Intergalaktiska gemenskapen. Akademins matsal serverade ofta mat som tagits fram så, designad för att passa arter från flera hemvärldar.

Planetära hemvärldar hade ofta problem med utsläpp från konventionella bränslen, men att tillverka bränsle med hjälp av bakterier ansågs vara för dyrt. Särskilda näringslösningar krävdes och motorerna måste i princip byggas om helt för att kunna använda bakteriellt bränsle.

När Pi började på akademin hade han haft med sig en helt ny idé om bränsletillverkning. Det var ett och halvt år sedan nu, den där vårdagen när Alysia känt stanken av ruttnande tång vid växthusen. Pi hade stått vid en tunna som nådde honom till bröstkorgen, med kladdiga slangar i alla fyra händerna. De

gick inte i samma klass då, men hon hade hört ryktet om att en arjan som dömts till exil hade placerats på akademin.

Arjanerna var separatistiska, även om de inte var några extremister. De beblandade sig med andra arter, men bara i uppdrag för den Intergalaktiska gemenskapens bästa. Alysia hade trott att den nya eleven, som var den första arjan hon sett på nära håll, skulle vara allvarlig och gå klädd i traditionell kaftan. Att han skulle hålla sig för sig själv.

Inte att han skulle stå i blå arbetsskjorta med ärmarna uppkavlade till armbågarna, och det ljusbruna exoskelettet täckt av kletiga fläckar. Inte att han skulle ropa åt henne och fråga om hon kunde hjälpa honom innan han blev vansinnig.

Och hon hade definitivt inte trott att projektet han dragit igång bakom växthuset bara var förankrat genom att han frågat trädgårdsmästaren ifall de där tunnorna på baksidan användes till något särskilt.

Redan den eftermiddagen hade hon börjat se på bränslet som sitt projekt också. Hon var stolt över Pis idé, en bränsletillverkning i två steg. Bakterierna som tillverkade bränslet levde av andra bakterier, som skapades genom fermentering av gräsklipp och annat trädgårdsavfall. Pi hade kommit runt behovet av dyr specialnäring, och deras bränsle gick att använda direkt i konventionella motorer.

Idén var enkel och elegant, men varje steg i processen, från genmodifieringen av bakterierna till de praktiska testerna för att hitta rätt fukthalt och pH-värde i det fermenterade avfallet, hade varit fullt av slit, återvändsgränder och tvivel.

I våras hade de lånat universitetets drönare och tagit upp den på bränslet. Prefekten vid avdelningen för tillämpad mikrobiologi hade blivit imponerad. Hon ansvarade för uttagningen

till den intergalaktiska tävlingen för unga uppfinnare och hade sett till att de fått en plats.

Tävlingen var i vanliga fall bara öppen för studenter vid universiteten i de tre galaxerna. Finalen gick på Varsos, en planet på andra sidan om maskhålet. Där fick lagen visa sina uppfinningar för investerare från hela den Intergalaktiska gemenskapen.

De bästa idéerna såldes alltid för grova pengar.

Pi tog på sig fallskärmen och Alysia rättade till handskarna, grep om rullstolens hjul. Stigen som ledde fram till startbanan var ojämn, hon fick ta i för att få upp farten.

När hon kom nära kände hon lukten av komposit och bränsle. Planet såg verkligen ut som ett hemmabygge. Svetten samlades mellan skulderbladen och Alysia försökte andas in djupt för att lugna sig, men det var för trångt om bröstkorgen. Hjärtat var för stort därinne.

De behövde bevisa att bränslet kunde användas i konventionella motorer. Att bygga ett eget plan att testa det på hade känts som det bästa sättet. Sommarlovet gick fortare om de hade en utmaning.

Nu kändes det bara korkat.

Pi pekade snett mot himlen, förbi planets vänstra vinge.

”Färjan är på väg in.”

Breda, vita streck syntes mot det mörkt rosa. De slutade tvärt där rymdfärjan gått in i atmosfären.

Bellix var på färjan. Hon hade inte skickat något meddelande, inte hört av sig alls under sommaren. Men terminen började i morgon och då skulle alla elever vara tillbaka på akademin. Det gjordes inga undantag.

”Hon kommer att bli vansinnig när hon fattar att vi inte väntade tills hon var här”, sa Pi.

Det var Bellix som gjort ritningen till planets motor. Hon var den som förstod hur bränslet behövde vara uppbyggt för att ge planet tillräckligt med lyftkraft. De tre var ett lag som tävlade tillsammans med bränslet som en gemensam uppfinning.

Alysia fällde ner hjälmens visir.

”Om hon hade velat vara med hade hon kunnat höra av sig.”

”Vi får berätta allt om våra framgångar i kväll”, sa Pi och ögonen gulnade.

Gult var Alysias favoritfärg. Om Pi hade varit människa hade det varit ett flin, galet och övermodigt.

Spänningarna i nacken släppte. I kväll skulle det finnas något att prata om. Visst, hon hade varit fast här hela sommarlovet, men hon hade byggt ett plan.

Vad hade Bellix gjort?

Alysia kontrollerade fallskärmens remmar, rullade fram nära hissen som stod vid planets ena vinge, som en stege på hjul, med en sits på ena sidan. Hon tryckte ifrån med armarna och tog de två korta, snubblande stegen över, sjönk ner på sitsen. I ögonvrån såg hon Pi, hur hårt korsade hans armar var.

Han hjälpte henne aldrig. Det syntes alltid att det var en kamp för honom att låta bli.

När hon kommit på plats låste hon säkerhetsbältet över låren och riktade tankarna, skapade kontakt med chipet som satt under huden i tinningen. Ett hologram fullt av färgglada reglage föll ner över vänsterögat. Hon flyttade blicken mellan de olika reglagen och hörde plexiglaskåpan över sittbrunnen öppna sig, kände hissen rycka till och röra sig uppåt.

Pi sköt undan rullstolen och klättrade upp bakom henne. Overallens ena byxben strök mot hennes arm och snart hörde

hon slamrandet när han hävde sig upp i planet. Hissen gled fast i toppläge med ett skarpt klick och hon lyfte in sig i den främre sittbrunnen.

Stolen var hård och ostoppad, kåpan som fälldes ner över henne repig. Det luktade komposit och svagt ruttet från någon fläck av bränsle som spillts när de tankade. Men det spelade ingen roll. Hennes andetag blev lugna, händerna slutade darra när hon grep om styrspaken. Nu var det bara hon och himlen. Snart skulle hon vara där uppe.

Ett lager holograminformation fälldes fram över ögat och hon kontrollerade alla värden. I komradion hörde hon hur Pi mumlade medan han gick igenom sina ansvarsområden.

”Ser det bra ut framme hos dig?” sa han.

”Allt på grönt.”

Hon vred reglaget som startade planet. Motorns dova muller trängde in i ryggraden från sätet, omslöt henne.

”Inga missljud”, sa Pi.

Hon hörde den galna glöden i hans röst, lyckan som pressade på under orden.

”Nu åker vi!” ropade hon och släppte upp motorreglaget.

Planets rörelse framåt fick henne att tryckas ner i stolen, så kraftigt att vibrationerna från motorn inte längre kändes. Hon lyfte blicken mot den buktande horisonten, mot pärlemormånen som mörknat nu och glimmade i rött. Händerna var stadiga, hjärtat inte lika stort i bröstet längre.

Nu gjorde de det här.

Planet fick upp farten snabbt, men vid den gula flaggan som markerade halva startremsan saknades det fortfarande lite för att komma upp till den hastighet de hade beräknat.

”Behöver du mer kick?” sa Pi.

Han skulle öka bränslekoncentrationen precis innan de lyfte. Om han tvingades göra det för tidigt skulle de inte ha bränsle nog att hinna flyga något innan det var dags att landa.

”Spara den”, mumlade Alysia och vred på mer gas.

Vid den första röda flaggan kunde hon avbryta. Strypa motorerna och få stopp innan vägbeläggningen tog slut. De hade trefjärdedels fart. Det kunde gå. Motorn skrek när hon gav mer gas.

”Vi behöver den där kicken!” ropade Pi vid den andra röda flaggan.

”Dina beräkningar sa att vi skulle klara oss.”

”Jag räknade väl fel då.”

”Håll juicen tunn fyra sekunder till.” Hon vred upp gasen. ”Sen får du göra vad du vill.”

Fartökningen kändes i ryggraden, i svårigheten att andas. Utanför blev den gyllene slätten suddigare.

”Nu!” sa Pi när de passerade den tredje röda flaggan.

Alysia drog styrspaken mot sig samtidigt som Pi mumlade i kommen och siffror som handlade om bränsleintaget svischade förbi i ögonhologrammets högra hörn. Hon kontrollerade inte dem, det var Pis jobb.

Hon lyfte blicken mot himlen, som välte över dem. Magen rörde sig uppåt i kroppen innan den stillade sig. Alysia skrattade till. Hon kände sig viktlös och stark. Planet steg som det skulle, höll kursen. Alla värden var bra.

”Allt klart åt vänster”, sa hon.

”Rent åt höger också.”

Hon sneglade upp i det högra hörnet, mot Pis siffror. De var gröna. Lugna och fina. Hon kanske inte förstod allting, men hon visste att det var bättre än förväntat.

Ena vingen sänktes och magen bubblade till när hon girade svagt, satte dem på en kurs som skulle cirkla byn, universitetsområdet, akademin och tillbaka till slätten. Pi muttrade något men hon flinade bara. Hon älskade hur flygningen påverkade kroppen. Som om hon var en del av maskinen. Som om det var hon som flög på egen hand.

”Vi måste komma på vad vi ska kalla bränslet”, sa Pi.

Om en av de stora koncernerna köpte idén skulle de ge det ett nytt namn. Alysia antog att han förstod det också, men hon brukade komma på honom med att kladda skisser av logotyper och namn på servetter. Han ville att alla skulle veta att det här var hans idé, deras utveckling.

I Pis överenskommelse om exil ingick en finansierad universitetsutbildning efter att han slutat på akademin. En högutbildad arjan skulle inte ha några problem att få jobb efter examen. Alysias stipendium till akademin tog slut om två år. Hon kunde aldrig betala för universitetet på egen hand. En människa utan universitetsutbildning var inte värd mycket i den Intergalaktiska gemenskapen.

Även om de inte vann skulle de kanske hitta någon som var intresserad av att köpa patentet till bränslet. Hon brydde sig inte om vad det kallades, bara det gav henne tillräckligt för att få fortsätta studera.

Hon suckade och kontrollerade reglagen. Nu flög hon. Nu skulle hon inte tänka på framtiden.

Utanför hade månen stigit. Den liknade insidan av ett snäckskal, med ett långt kraterärr som bröt ytan. Kanske var inte pärlemormånen något dåligt omen. Kanske kunde den betyda vad som helst. Till exempel att Alysia snart skulle få tillräckligt med pengar. Slippa vara så fixerad vid dem.

”Har du tänkt på något särskilt namn?” frågade hon Pi. ”Jag tycker Pitonium låter rätt bra.”

Han skrattade och hon vred sig bakåt mot honom. Ögonen glimmade mjukt honungsfärgade. Det var en nyans de hade börjat ta under sommaren. Hon hade inte räknat ut ännu exakt vad det betydde.

”Lyssa!” sa han och rörde sig så kraftigt i sätet att axeln slog i plexiglaskupan. ”Vad är det här?”

Siffrorna i hennes hologram blinkade till och blev gula.

Och sedan röda.

GASEN SOM VÄCKTE passagerarna ur resdvalan tog tid på sig att verka. Hälften av medvetandet kändes som om det fastnat i drömmen, där Leonide jagades genom parken hemma. Den andra halvan försökte förstå varför hon var fastspänd.

Paniken knöt ihop halsen.

Hon andades ut långsamt, räknade baklänges från tjugo. Ljusplattorna på väggarna i salongen tändes upp och hon blinkade mot det bleka ljuset.

Leonide var inte i parken, inte hemma på Zhiang My. Det här var rymdfärjan som skulle ta henne den sista delen av resan, från maskhålsstationen ner till Czentes Omega. Hon hade sovit i sexton timmar.

Ingen var ute efter henne här.

Det svischade när tvåhundra säkerhetsbälten låstes upp och rullade tillbaka in i stolarna, slamrade när folk reste sig och strömmade mot utgångarna. Lukten av varm hud och päls blandades med den fräna stanken av någon som fått sina fjäll uppskavda av ett för hårt spänt bälte.

Leonide rullade axlarna när hon följde med strömmen av passagerare ut ur salongen. Framför henne bråkade tre barn om ett gosedjur. De var av eruthianmix, som hon, men deras dialekt var tjock och svår att förstå. Överallt hördes språk som hon inte behärskade, vissa hon inte ens kände igen. Hon gnuggade sig i ansiktet, försökte bli av med den isande känslan som drev längs ryggen.

Inom den Intergalaktiska gemenskapen fanns tre erkända språk. Leonide talade två av dem flytande och det tredje tillräckligt väl. Hon hade aldrig behövt något annat. Men det kanske var annorlunda här, i den yttre delen av spiralgalaxen. Hon kanske inte ens skulle kunna göra sig förstådd.

Hon plockade upp plattan ur jackfickan. Den var gjord i millimetertunn styv fiber, stor som en handflata. Så ny att den knappt gick att köpa på den öppna marknaden än.

Men den var värdelös på rymdfärjan. Informationsnätverket var begränsat av säkerhetsskäl, passagerarna hade inte tillgång till det. Hon gnuggade sig i ansiktet igen. Färjan var kopplad till nätverket, piloterna behövde det för att hålla kontakten med personal på maskhålsstationen och Czentes Omega. Leonide hade nyckelkod på plattan som kunde bryta sig igenom säkerhetsmuren.

Lätt.

Men inte för att söka fram information om hur vanligt det var att folk på Czentes Omega inte talade något av de erkända språken. Hon tänkte inte åka fast för en så korkad grej.

Gemenskapsutrymmet utanför salongen hade små bord och stolar fastskruvade i golvet. Långa panoramafönster sträckte sig längs hela den ena väggen. Leonide ställde sig med händerna mot det svala räcket. Czentes Omega bredde ut sig som

ett enormt, ljust klot nedanför henne. Hon såg en bred strimma blått hav, och en kontinent som skiftade i grönt närmast polerna. Området de var på väg mot var beigt, ett vidsträckt gräsland. Hon hade sett bilder av det, men det var svårt att föreställa sig hur det skulle kännas. Den platta slätten.

Vissa pratade om planeterna med nostalgi, som om de var mer ursprungliga hemvärldar. Mer på riktigt. Men Leonide var född på en megastation. Zhiang My var hennes hem, och hon hade aldrig besökt någon planet tidigare. Aldrig saknat det.

”Ursäkta mig, är det ledigt här?” sa en ung inari och ställde sig bredvid henne.

Han var kortare än Leonide, med mörkt blå fjäll och gröna ögon med snedställda pupiller. Tunikan han bar hade bred halslinning, för att göra plats för frillen som växte upp där nacken mötte halsen. Utväxterna liknade fingersvampar, med grenar som sträckte sig förbi springorna han hade istället för ytteröron. Hans frill var ljusgrön, och reste sig mot taket, som om han var nervös.

”Det finns gott om plats längs räcket”, sa Leonide.

Hon var för trött för småprat.

”Jo, visst är det så.” Inarin sneglade åt sidan, men flyttade sig inte. ”Du verkade ensam, jag tänkte att jag kunde göra dig sällskap.”

Leonide bet ihop käkarna. Hon skulle inte vara otrevlig. Inte ställa till med något. Om en stund skulle de vara tvungna att gå tillbaka till sina platser och hon skulle slippa den här killen.

”Okej”, sa hon.

Hur skulle det kännas att kliva ut på planetens yta? Det fanns parker på Zhiang My, holografiska himlar som skiftade.

Men det skulle säkert vara annorlunda att se det på riktigt.

”Har du rest långt?” frågade killen.

Paniken kröp fram i bröstkorgen igen och hon andades för att tvinga bort den. Ingen hade anledning att vara intresserad av henne här.

”Bara från maskhålsstationen”, sa hon.

Att hon måste vara artig betydde inte att hon behövde tala sanning.

”Jag bor också där.”

Han log, men frillen hade inte lagt sig än. Leonide undrade vad han ville. Egentligen.

”Jaha.”

”Men jag har fått jobb på Czentes. Det är en bra chans.”

Leonide nickade. Hon behövde inte prata, men hon måste visa att hon lyssnade.

”Jag hade aldrig trott att jag skulle kunna flytta till en planet”, fortsatte han. ”Mina föräldrar är relokaliserade arbetare och jag hade bara ströjobb i restaurangkök på maskhålsstationen.”

Han tystnade, såg på Leonide tills det började krypa under huden på henne.

”Vad hände?” frågade hon.

För att det förväntades av henne. Han verkade inte förstå sig på sociala regler, med det betydde inte att hon kunde bryta mot dem. Hon skulle inte göra någonting som fick henne att sticka ut.

”Jag hittade ett sätt att ta tillvara de resurser jag faktiskt hade”, sa han. ”Det har varit några år av hårt arbete, men jag får stöd från ett bra nätverk.”

Händerna rörde sig och hans ögon glänste. Frillen hade börjat sjunka ner mot axlarna. Men Leonide lutade sig en bit

bort. Kylan var tillbaka över axlarna. Hans leende var fel, det matchade inte frillens rörelser, inte det han sa.

”Du skulle bli förvånad om du visste hur stora resurser du kan upptäcka hos dig själv.” Det lät inte som om han pratade om sig själv längre. ”Och hur många som vill hjälpa dig om du verkligen bestämmer dig för något.”

Runt omkring dem hade folk vänt sig bort, flyttat till andra delar av rummet. De förstod också att något var fel. Leonide borde bara gå. Men han skulle inte låta henne komma undan nu.

”Och hur skulle andra kunna hjälpa mig?” sa hon.

”Att utvecklas kan vara svårt, och det är viktigt att ha rätt hjälp.Vi brukar träffas på Spindelnebulosa, restaurangen i nordöstra sektorn på maskhålsstationen. Du är välkommen dit om du vill.”

Han laddade upp ett hologram med en färgglad inbjudan, sköt det med handen genom luften mot Leonide. Hon riktade tanken för att kontrollera att både tinningschipet och plattan var stängda mot nedladdningar.

”Behåll den där”, sa hon och sneglade på texten. ”Jag behöver ingen hjälp från aurister.”

Organisationen fanns överallt i den Intergalaktiska gemenskapen. Medlemmarna hjälpte varandra till framstående positioner, fungerade som borgenärer och skapade möjligheter som bara var öppna för andra aurister. Mamma brukade säga att det var en sekt för folk som inte orkade göra det hårda jobbet med att ta sig fram på egen hand.

Leonide kände kylan rinna in i lungorna. Hon hade lovat sig själv att inte tänka på mamma. Inte under resan. Hon skulle inte klara av den om hon tillät sig det.

”Alla kan behöva lite stöd ibland”, sa killen.

”Men förstår du dåligt?” Leonide slog ut med handen, träffade hon nästan. ”Hitta någon som är korkad på riktigt om du vill rekrytera.”

Han mumlade något och fjällen mörknade när ansiktet fylldes av blod. Men han flyttade sig inte. Leonide knöt näven. Hon orkade inte med några jävla sektmedlemmar.

En ung inari kom snett bakifrån, la handen på Leonides axel och lutade sig nära. Hon var på väg att slå efter henne också, men hindrade sig.

”Nu tror jag att jag är som folk igen.” Inarin log som om de kände varandra, pekade med tummen på auristen. ”Vem är det här?”

”Han skulle precis gå”, sa Leonide.

”Men …” Han gick upp på tå och ned igen. ”Jag …”

”Tack för samtalet.”

Leonide vände ryggen mot honom, hörde honom gå, hur folk flyttade sig för att inte bli nästa offer för hans rekrytering.

Den inariska tjejen stod kvar. Hon hade en djupt petrolblå färg, med mörkare fjäll ner på halsen. Ögonen var stora, intensivt gröna med smala, snedställa pupiller. I ögonbrynsbågarna glimmade metallpiercings, som vävde in och ut mellan fjällen.

”Auristerna har börjar rekrytera rätt hårt på färjorna. Oroliga tider gör det lättare för dem att få anhängare.” Hon petade till den mörklila frillen som vilade avslappnat mot axlarna. ”De flesta fattar att backa när det är tydligt att någon inte är intresserad. Kanske var det hans första tur.”

Hon hade en bullig väska hängande på höften, dekorerad med kedjor som rasslade när hon öppnade den och tog upp en stor förpackning maasrötter.

”Resdvalan gör mig alltid utsvulten. Vill du ha?” sa hon och vickade påsen åt Leonides håll.

Leonide höll ut handen och tog emot en hög avlånga rotknölar täckta av smuliga kryddor. De spred en stickande varm känsla i munnen och hon drog tungan över läpparna, ville åt den starka kicken igen.

Inarin höll upp påsen framför sig.

”De är duktigt beroendeframkallande.” Hon skrattade till. ”Jag köper alltid med mig en kasse och tänker att jag ska ransonera dem. De tar slut på en vecka.” Hon sträckte fram sin hand. ”Bellix, heter jag.”

”Leonide.”

En tatuering skymtade vid handleden. Då var hon från Circelu Dues. Inarierna på planeten kallade sig Folket. De tatuerades som ett sätt att visa vilken samhällsklass de tillhörde. Bellix verkade ha ett träd, med slarvigt dragna streck. Det representerade handlarnas skrå.

Hennes familj måste vara framstående. Hon var enkelt klädd, i ett par lågt sittande byxor med nitar vid höfterna, en svart jacka med kedjor fästa på axlarna. Men tröjan under såg ut att vara i ett mjukt naturmaterial. Kanske fiber från kapselblomman. Leonide kände igen den lilla metallplattan formad som en amöba vid halslinningen. Även om tröjan såg enkel ut kostade den mer än vad många arbetare på Zhiang My tjänade på en vecka.

”Det ska bli skönt att komma fram”, sa Bellix. ”Jag blev fast på maskhålsstationen i min sektor när säkerhetsläget ändrades till rött.”

Terrorister hade sprängt ett helt kvarter på en mindre rymdstation förra veckan. De var från samma planet som Bellix, en

inarisk utbrytargrupp som kallade sig Sannfolket. Attentat och kidnappningar hade blivit vanligare de senaste åren, sedan Sannfolket genomfört en väpnad revolution och tagit makten på Circelu Dues.

Leonide hade hört nyheten från en sändning som stod på i häktets vaktrum och trott att det var kört. Att hon inte skulle kunna flyttas från Zhiang My efter domen. Allt hade knutit sig inuti och hon hade knappt kunnat andas.

Hon petade in några rötter i munnen.

”Jag var planerad till den här avgången hela tiden, så jag påverkades inte.”

Det lät som om hon inte brydde sig alls.

Om du bara var tillräckligt avslappnad kunde du få vad som helst att låta sant.

”Jag hörde ett rykte om att de snart tänker stänga transporterna igen”, sa Bellix. ”De oroar sig för ett nytt attentat. I någon av de andra galaxerna.”

Allt det där hade känts långt borta på Zhiang My. Leonide hoppades att hon snart skulle kunna strunta i de intergalaktiska striderna igen. Hon hade ett eget liv att reda ut.

”Skolorna börjar i morgon”, sa Bellix. ”Var går du? Universitetet?”

Leonide petade upp halslänken som gömdes under tröjan, snurrade den ett varv runt fingertoppen.

”Jag är inte ens arton”, sa hon.

Bellix högra frill svajade till, sträckte sig lekfullt uppåt.

”Men du är inte härifrån. De flesta som kommer till Guyda läser vid universitetet.”

”Jag ska göra ett utbyte med skolan.”

Bellix hällde upp det sista ur maasrotpåsen i Leonides hand och skakade huvudet.

”En rejäl resa för ett utbyte”, sa hon.

”Jag ska studera hur gruvsamhället påverkar ungas syn på sin framtid.”

Det där lät uppenbart påhittat, men Leonide höll ansiktet stilla, slappnade av runt munnen.

Folk ifrågasatte inte det du sa om det såg ut som om du menade det.

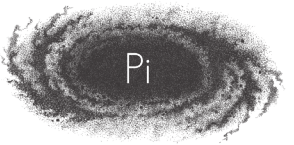

VÄRLDEN BLEV MÖRKT GRÖN när Pis ögon ändrade färg. Innandömet kändes hett och flytande.

”Lyssa!” Rösten var gäll och svag. ”Kan du få igång motorn igen?”

”Tror du inte jag försöker?” Hon smällde en hand i instrumentbrädan. ”Det är dött, helt strypt. Vad har hänt med juicen?”

”Inget fel här.” Det sög till i magen när planet tappade höjd och Pi kvävde skriket som ville tränga ut. ”Nödstarten, då?”

”Ingen respons.” Lyssa lät stadig, som om det här var något hon väntat sig. ”Vi störtar nu.”

Pi grep hårt om sitsen med det nedre handparet och drog blicken genom ögonhologrammet. Inga ovanliga värden. Något måste vara fel, men han hade slut på ställen att leta.

”Plana ut henne”, sa han.

”Inte i den här hastigheten. Vi måste skjuta ut oss.”

Det var för sent för det.

Stanken från bränslet läckte in i sittbrunnen. Ruttet och hav och varför hade han haft så bråttom upp i luften?

Idiot.

Lyssa vred sig om mot honom.

”Jag tar ner henne i ruffen”, sa hon. ”Fosterställning och ansiktet mellan armarna.”

Planet skakade till och tippade mot marken. Vingarna knakade, de sjönk för hastigt. Kraften pressade Pis innandöme upp i kroppen tills det kändes som om det mötte svalget. Världen blev alldeles för mörk i kanterna.

”Kan jag göra något?” ropade han.

”Fosterställning, Pi! Det är allvar. Skydda dig!”

Han höll in huvudet mot bröstkorgen. Nacken var stel men han böjde ryggen och skyddade ansiktet med det undre armparet.

Farten ökade tills det enda han hörde var susandet från vinden, det enda han kände var planet som krängde när det närmade sig marken. Lyssa rätade ut flygplanskroppen men vinkeln var för snäv. Med ett högt skärande knäcktes vingen och världen vippade åt sidan.

Den första smällen fick Pi att fara framåt. Det brakade av komposit som sprack. Planet lyfte igen och han lättade från sätet, huvudet gungade åt sidan. Allt var suddigt när en ny smäll skickade honom åt andra hållet. Han skrek medan de snurrade ett halvt varv.

Långsamt blev världen stilla. Det pep i öronen och varningstexterna svischade förbi i ögonhologrammet. Alla värden var åt helvete. Förstås.

”Lyssa?”

Det lät konstigt och ekande genom öronpipet.

Hon öppnade luckan till sin sittbrunn och tog av sig hjälmen med en grimas. Ett brett stråk av blod hade smetats ut över hennes kind.

Stanken av bränsle, bränd komposit och metall fick Pi att hosta. Het smärta sköt upp från magen och han gnydde till.

”Är du okej?” sa Lyssa.

”Vi måste härifrån.”

Han svepte med blicken för att få fram reglagen till plexiglasluckan, men de röda, blinkande värdena slutade inte snurra förbi. De gjorde honom yr.

De hade monterat fysiska reglage till luckan djupt ner till vänster under instrumentbrädan. Han knäppte upp säkerhetsbältet, krånglade sig ur hjälmen för att komma åt dem. Magen kändes som om den brann när han lutade sig fram och tryckte ner spaken.

Ingenting hände.

Plexiglaset började täckas av imma, himlen mörknade utanför. Från lukt stack i näsan och tungan smakade metall.

Han dunkade en hand mot rutan.

”Har den fastnat?” ropade Lyssa.

Munnen darrade och han nöp ihop den med handen. Det fanns ett skrik därinne, som ville ut. Glaset var alldeles för nära, det kändes som om det sögs mot honom. Något skulle fatta eld och han var fast.

Om och om igen slog han handflatorna mot luckan. Elden i magen slickade upp mot bröstkorgen.

”Pi.”

Lyssa la sin hand mot glaset. Huden var ljusare på insidan, med mörkbruna linjer i vecken. Han visste att den var len.

”Lugna dig”, sa hon. ”Vi fixar det här.”

Hon grävde efter något i sittbrunnen. När hon rätade på sig hade hon en lång och smal metallplatta i handen. Änden var tunn nog att komma in i en springa vid plexiglasets kant. Hon bände och lirkade. De raka ögonbrynen rynkades och munnen var hoppressad och ljus.

Pi kunde knappt tänka. Horisonten kändes som om den gick i vågor och lukten av bränd komposit var överallt.

”Testa nu”, sa Lyssa.

Han drog i reglagen igen. Det gnisslade högt och genomträngande. Glaset flyttade sig, öppnade en springa. Sval luft träffade hans mage. Det kändes som om han var blöt. Kanske hade han fått bränsle på sig.

”Kan du hjälpa till?” frågade hon.

Han lutade sig fram och fick in en hand under plexiglaset. Illamåendet trängde upp i halsen när han tog i, men han klarade av att kontrollera det. Långsamt gled kupan bakåt ett par decimeter. Sedan var det som om något släppte och det gick lätt att flytta den, skjuta upp den helt.

Lyssa flämtade och släppte metallplattan, tog hans hand och tryckte till. Handflatan var febrigt het, men precis så len som han mindes. De mörkbruna ögonen var fuktiga. Han kunde se sig själv speglas i dem.

”Vi måste härifrån”, sa hon.

Pis ben skakade och han höll på att tappa balansen när han klättrade ut ur sittbrunnen, hukade på vingen. Den verkade inte skadad. Inte som den andra, som slitits loss och hängde på trekvart mot marken.

Allt det de byggt. Alla timmar de lagt ner. Förstört på några ögonblick.

Han borde ha varit mer noggrann med beräkningarna.

Lyssa sträckte händerna mot honom.

”Hjälp mig upp.”

Han grep henne vid armhålorna med det övre armparet, tog tag om hennes midja med det undre. Hon var kort, till och med för att vara människa, och späd. Hans exoskelett var tunt och smidigt, gav honom hävstångsstyrka. Men vinkeln var knepig och smärtan sköt genom magen när han lyfte henne. Han stönade, men fick upp henne ur sittbrunnen och ut på vingen.

”Är du skadad?” sa hon och lutade sig mot hans bröst.

”Nej.”

Metallsmaken spred sig i munnen men han struntade i den, lyfte upp henne i knät och svängde benen över vingens kant.

Det var två meter till marken.

”Vad ska du göra?”

Hon grep hårdare om honom samtidigt som kan sköt ifrån och hoppade. Skärande smärta slog upp från fötterna och han skrek rakt ut när han landade. Men han höll sig upprätt, tappade inte greppet om Lyssa. Hon svor flera gånger, med ansiktet tätt mot hans bröst.

”Är du okej?” sa hon.

De hade landat i högt gräs, det var kanske tvåhundra meter till glidaren. Halvvägs dit stod Lyssas rullstol på startbanans beläggning. Om han bara tog sig till den skulle allt bli bra.

”Pi?”

”Vi måste härifrån innan något tar eld”, sa han och bytte grepp om henne, började gå.

Det kändes som om han löstes upp på mitten. Benen domnade och magen var en enda värkande massa.

Lyssa bytte grepp om hans hals, strök bort en fluga som landat vid axeln.

”Vad var det som hände?” frågade hon.

”Bränsleinsprutningen kanske.”

”Hade vi inte koll på den?”

Det var hans ansvar att se till att bränslet inte krånglade.

Han höll henne tätare mot sig. De hade kunnat dö däruppe. Kroppen darrade när han tänkte på det.

”Du skakar”, sa hon. ”Är det säkert att du är okej?”

Han nickade och höll blicken på rullstolen. Där kunde han stanna, känna efter.

”Det är fuktigt här.” Hon lirkade ner handen mellan sin höft och hans mage. När hon drog upp den igen var den täckt av plasma. ”Skit, du är ju skadad!”

Huvudet kändes lätt när han såg den grågröna vätskan rinna över Lyssas hand. Marken svajade under honom.

Exoskelettet måste ha slitits sönder.

"Berättelsen stannar kvar långt efter att jag slutat läsa, jag vill veta mer och jag vill veta det nu. Anna Jakobsson Lund är definitivt en av de starkast lysande stjärnorna på den svenska SF-himlen."
Charlotte Cederlund, författare till Idijärvi-trilogin

ÄR DU BEREDD ATT OFFRA DIN SISTA CHANS FÖR ATT RÄDDA NÅGON ANNAN?

På Intergalaktiska akademin för elever med särskild problematik får unga tjuvar, mordbrännare och bedragare möjlighet att komma tillbaka till samhället. För att klara sig måste de visa att de har lämnat sina gamla liv.

Men när fem elever upptäcker ett hot på akademin tvingas de in i en kamp där de inte kan lita på någon. Deras enda alternativ är att använda kunskaper de har gjort allt för att glömma.

CZENTES OMEGA ÄR FÖRSTA DELEN I SERIEN OM INTERGALAKTISKA AKADEMIN

ISBN 978-91-982317-9-3
9 789198 231793

ANNORLUNDA FÖRLAG